

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Co/104/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220870
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4212220870.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Jána Bernáta, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 15.01.2014, č. k. 9C/2/2013-48, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Odporcovi n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno a/ bod 1., § 9 odsek 1, odsek 2, § 16 odsek 1, § 17 odsek 1, odsek 2, odsek 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ustanovenia § 41 odsek 1, odsek 2 písmeno c/, písmeno d/, § 44 odsek 2 zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Navrhovateľ sa svojím návrhom voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody v sume 2.525,28 eur a nemajetkovej ujmy v sume 505,06 eur, z dôvodu, že Okresný súd Komárno v exekučnej veci 13Er/619/2010 viac ako 252 dní nerozhodol o návrhu na udelenie poverenia pre súdneho exekútora. Na základe vykonaného dokazovania, mal zo spisu Okresného súdu Komárno, sp. zn. 13Er/619/2010 preukázané, že žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na začatie exekúcie bola podaná na súd 04.08.2010 a uznesením Okresného súdu Komárno zo dňa 20.01.2011 bola zamietnutá. Následne exekučný súd exekúciu uznesením zo dňa 09.08.2011 zastavil, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.04.2012.

Uviedol, že návrh oprávneného na vykonanie exekúcie od začiatku uvedeného exekučného konania nebol dôvodný, pretože oprávnený voči rozhodnutiam exekučného súdu odvolania nepodal, čím teda akceptoval záver súdu a vznik akýchkoľvek trov spojených nielen s uplatnením svojho nároku na súdu, ale aj spojených so správou a vymáhaním pohľadávky si navrhovateľ spôsobil sám podaním nedôvodného návrhu na súde a to bez ohľadu na to, kedy súd o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia rozhodol.

Dospel k názoru, že 15 dňová lehota stanovená v § 44 odsek 2, veta druhá Exekučného poriadku sa nevzťahuje na prípad, kedy súd žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na začatie exekúcie zamietne, čo explicitne vyplýva už aj z toho, že uvedená 15 dňová lehota je uvedená iba v druhej vete § 44 odsek 2 Exekučného poriadku, nie však následne vo vete tretej, ktorá práve pojednáva o rozhodnutí súdu o zamietnutí žiadosti exekútora na vydanie poverenia a teda zákon pre prípad, že súd

zaujme právny názor, že nie je na mieste vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ale zamietnutie jeho žiadosti, neurčuje súdu žiadnu lehotu na rozhodnutie o takejto žiadosti.

Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ žiadnym dôkazom nepreukázal samotný vznik škody, ani skutočnosť, ktorá viedla k vzniku škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a skutočnosťou, ktorá ju spôsobila a to napriek tomu, že navrhovateľ je v konaní ten, ktorý má preukazovať svoje tvrdenia a predložiť o nich dôkazy.

Konštatoval, že pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť, nie je jeho nárok dôvodný, pretože pokiaľ by aj navrhovateľovi nejaká ujma vznikla, nebola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, ale výlučne podaním nedôvodného návrhu na vykonanie exekúcie zo strany samotného oprávneného (navrhovateľa).

Námietku premlčania, ktorú vzniesol odporca považoval za nedôvodnú, pretože oprávnený prostredníctvom svojho právneho zástupcu prevzal uznesenie súdu o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia dňa 28.01.2011 a svoj návrh na náhradu škody navrhovateľ uplatnil na súde dňa 21.09.2012, takže nedošlo k márnemu uplynutiu premlčacej trojročnej lehoty podľa § 19 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Dospel preto k záveru, že nedošlo k žiadnemu postupu súdu, ktorý by bolo možné charakterizovať ako nesprávny úradný postup a k žiadnej škode, ktorá by bola navrhovateľovi spôsobená postupom súdu nedošlo, lebo nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

O trovách konania rozhodol podľa § 150 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, pretože mu žiadne nevznikli a ani si žiadne neuplatnil a nešpecifikoval.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa svojím postupom odňal možnosť účastníkovi konania konať pred súdom, nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odôvodnení odvolania namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo došlo k založeniu zodpovednosti právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má za dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ustanovením § 9 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Zákonodarca v danom prípade vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie, a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu ale len súdu exekučného. Ďalej poukázal na to, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a je jeho povinnosťou aplikovať platné právo, a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorý uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vznikajú aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy. Taktiež Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Keďže súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu navrhovateľovi a to v takej forme, že on nepresadzoval vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Záverom uviedol, že nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom a išlo

o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 odsek 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa (§ 212 odsek 1 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania, ktoré mu predchádzali. Odvolanie navrhovateľa prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 odsek 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia, pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 odsek 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 219 odsek 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 odsek 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na ustanovenie § 212 odsek 1 OSP, pri posudzovaní predmetnej veci sa odvolací súd zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal napadnutému rozhodnutiu.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáha zaplata sumy 2.525,28 eur z titulu náhrady škody a sumy 505,06 eur z titulu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vzniknutých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Komárno v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 13Er/619/2010. Nesprávny úradný postup navrhovateľ vzhliadol v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, v prieťahoch v konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože k vydaniu rozhodnutia došlo s omeškaním viac ako 252 dní a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, keď exekučný súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplataenie dlhu v časti istiny, čím vytvoril stav zakladajúci reálnu vymožitelnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Z obsahu Okresného súdu Komárno sp. zn. 13Er/619/2010 vyplýva, že exekučnému súdu bola dňa 04.08.2010 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej A. O., o vymoženie 509,84 eur s príslušenstvom, na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 16.03.2010, sp. zn. SR 15374/09. Uznesením Okresný súd Komárno zo dňa 20.01.2011, č. k. 13Er/619/2010-13, právoplatným dňa 15.02.2011, zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia po tom, ako ho dňa 10.08.2010 vyzval na doplnenie návrhu a uznesením zo dňa 09.08.2011, č. k. 13Er/619/2010-23, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11.04.2012, exekučné konanie zastavil.

Podľa navrhovateľa takýto postup exekučného súdu vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu, keď k rozhodnutiu exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora došlo až po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty s časovým oneskorením viac ako 252 dní, ktoré je potrebné s ohľadom na právnu zložitosť veci a potrebu spolupráce s účastníkmi konania hodnotiť ako prieťahy v konaní.

Podľa § 44 odsek 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 (v čase začatia exekučného konania), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 odsek 2 písmeno c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu

so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolačný súd preto tak, ako i súd prvého stupňa, poukazuje na skutočnosť, že z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že 15 dňová lehota od doručenia žiadosti exekútora, sa pre exekučný súd vzťahovala len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Pokiaľ by však bol úmysel zákonodarcu, aby bola 15 dňová lehota i na rozhodnutie, ktorým sa zamietne žiadosť o udelenie poverenia, bol by to explicitne zakotvil spôsobom, ako v niektorých ďalších ustanoveniach Exekučného poriadku (§ 44 odsek 8, § 50 odsek 2). Zo strany exekučného súdu tak nedošlo k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pretože po doručení žiadosti o udelenie poverenia (04.08.2010), po náležitom preskúmaní a doložení potrebných podkladov, vo veci rozhodol (20.01.2011) po 169 dňoch (nie 252 dní, ako uvádzal navrhovateľ), s ohľadom na okolnosti danej veci, nemožno vzhliadnuť žiadne prietahy.

Správne preto súd prvého stupňa zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver, t. j. po preskúmaní podmienok potrebných k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, nezistil naplnenie ani jednej z nich.

K námietkam navrhovateľa, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom odvolací súd udáva, že po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, takúto vadu konania podľa § 221 odsek 1 písmeno f) OSP nezistil. V predmetnej veci sa pojednávajúci (15.01.2014) navrhovateľ, ani jeho právny zástupca navrhovateľa nezúčastnili, svoju neúčast' právny zástupca navrhovateľa ospravedlnil dňa 14.01.2014 o 14.46 hod. K ďalším námietkam navrhovateľa, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote odvolací súd poukazuje už na vyššie uvedené zistené skutočnosti súdom prvého stupňa, z ktorých jednoznačne vyplýva skutočnosť, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na 169. deň od doručenia žiadosti, preto odvolací súd konštatuje, že k rozhodnutiu došlo v primeranej lehote a teda k stavu právnej neistoty namietaného navrhovateľom ani nemohlo dôjsť. Keďže navyše predmetné exekučné konanie bolo následne právoplatne zastavené z dôvodu, že navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, nemohlo dôjsť ku vzniku akejkoľvek škody oprávneného pre samotnú nemožnosť realizácie exekúcie. Čo sa týka námietok navrhovateľa k aplikácii právnej úpravy § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. odvolací súd udáva, že v tomto prípade nemôže ísť o nesprávnosť rozhodnutia, keďže súd prvého stupňa síce citoval právny predpis v znení účinnom od 01.01.2013, avšak právne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá zákonnej úprave § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 01.01.2013.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, preto ako vecne správny, podľa § 219 odsek 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 odsek 1 v spojení s § 142 odsek 1 a § 151 odsek 1 veta prvá OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporca návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.